

In Viri
Doctissimi, Clarissimi, Optimi,
THOMAE ALLENI,
& Philosophi & Mathematici Summi,
Ultimo Septembris **MDCXXXII**
Oxonij demortui,
Exequiarum Iustis

Ab Alma Academia postmodum
Solutis,

Orationes Binae.

Prior habita est in Aula *Gloucestrensi*,
vnde pompa Academica est elatus.
Posterior, cum, ad Tumulum, in
Collegium *S. Trinitatis* receptus est.

—ingentis retinet *Vestigia Fane.*

LONDINI,
Excudebat *G. Stanesbeius,*
MDCXXXII.

1841

THE

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

1841

NOBILISSIMO ATQVE
PRÆCELLENTIS S.
EQVITI,

D. KENELMO DIGBEIO

D. D. D.

Gnilielmus Burtonus;

NON SINE SVMMA ADMIRATIONE

ATQVE CVLTV

TOT IN VNO HOMINE

VIRTVTVM.

Mitto ad te, Eques Illustr. lauda-
liunculam funebrem in obitum
ALLENI Tui, eneruem quidem illam,
atque ingenti tantarum laudum cumulo
penitus imparem. Tu vero, pro Animo illo
Tuo Excelso, atq; verè Nobili, pro Can-
dore etiam Tuo, atque egregia erga ho-
mines mei ordinis Humanitate, ignosces
juveni, atque adeo rerum imperito, in
funere tam Divini senis peroranti. Ac-
cedebant & alia, quæ & peritissimum
virum, atque variarum rerum usu ap-

*primè exercitatum, facillè deterrent,
ingeniumque omne deterrent, atque
expectorarent. Fateor n.*

*Difficilem tenui sub iniquo iudice causam;
rudi, inquam, illâ, atque illepida Lite-
ratorum plebecula; qui frequentes tamen
ad funus ipsius concurrerunt. Necesse
autem est ut cordatiores viros semper ex-
cipias, quibus tanti viri singularis eru-
ditio semper cordi fuit. Horum ego fa-
vori confisus, ^{ἐπιτάφιους λόγους} evadere ni-
hil dubitavi. Atqui iam porrò divina
prope illâ, quâ te omnes esse prædicant,
fretus clementiâ, Tibi, Vir Nobiliss.
oratiunculam hanc, re quidem exiguam,
summo tamen cum honoris affectu trans-
misi, ut Clario legendam Deo. rapt.*

(1)

Laudatio funebris in obitum Viri

Excellentiss. D. THOMÆ

ALLEN.

Insignissime D. Vicecancellarie,

Viri Venerandi,

Clarissimi,

Doctissimi,

Icturo mihi aliquid, atque illud quidem breuiter, pro, & loci huius, atque etiam temporis ratione, in funere Viri incomparabilis THOMÆ ALLEN *τῷ μακαρίτῃ*, plurima simul occurrunt exoptanda. Non, inquam, ingenium, non ad hanc rem artes variae, non absoluta, inquam, illa tot scientiarum *πανοπλία*; nec quicquid demum aut ex rhetorum, aut sophistarū scholis, adferri huc possit. Deus bone! quàm minutula sunt ista omnia, atque penitus evanida? Quis enim erit ille, Auditores, exercitatus licet quivis in uniuerso dicendi genere, qui ad tantarum laudum dignitatem unquam se speret posse loqui? qui tam insignem eruditionem, atque pene inauditam, qui tam ingentem animum, atque infractum ullo artis subsidio vel leviter possit adumbrare?

(2)

umbrare? Exoptandum mihi potius à vobis
momenti unius atque alterius spatium,
quod pro humanitate vestra mihi concedetis.
Desiderandus à vobis fauor aliquis, vel in de-
functi iam præcellentissimi Viri honorem, at-
que ingenuus candor, quem vivo illi, plurimi
certò scio negarunt. Novi enim ego, Viri A-
cademici, quàm difficilem apud aliquos susti-
neam provinciam, quàm minimum ijs per-
suadere possim de Viri huius τὸ πᾶν eximia
Eruditione, Integritate, reliquis etiam egregijs
animi Virtutibus. Fuit n. is ALLENVS hic
noster, quem cum pauci admodum (præser-
tim propter insitam vulgo literatorum huius
 sæculi barbariem, atque inhumanitatem) bene-
norint, è paucis tamen illis (quod cum ingenti
animi mœrore atque indignatione loquor)
vel paucissimi pro debito honorarunt. Solen-
ne nimirum hoc vitium, magnorum homi-
num Famæ inuidere, Eruditionem interim ni-
hil intelligere; scientiam illam ultra huma-
nam prope sortem, diviniorisque animi sensus,
vel malefici stigmatē turpiter proscindere, at-
que condemnare. Vtinamque, Auditores, tot
infanda ubique non occurrerent exempla, ig-
norantiæ dicam potius, an invidiæ manifesta
indicia. Notum esse vobis opinor de *Hypatia*,
filia, dicam audacter, vel præstantissimi Ma-
thematici *Alexandrini*; quam etiam ipsam,
Gram-

Grammaticorum pace, summum & philosophum iure appellarim & Mathematicum. à Christiano tamen Episcopo, *Cyrillo* nimirum, scelere fere inaudito, atque in ultimas terras exportando, condemnata est, atque indigna morte interempta, Quid verò hoc in genere perpeffus sit *παρωρισήμων* ille *Rogerus Baconus*, notius est fortassis eruditæ caueæ, quàm ut ego interpretari debeam; quem cum gravi errore, atque turpi *παροργισμῶ* læserit vir aliter eruditissimus *Iohannes Balais*, admonitus tamen à Doctissimis viris, pro ea, quæ erat in hoc negotio modestia, in iterata Centuriarum ipsius editione *παλινοδύσει*. De *ALLEN*o verò, (neque enim refert quàm male audiat apud ineruditos, atque æui nostri mera prostibula) nihil est quod mto omnino indigeat aut patrocinio, aut *παρυπουργίᾳ*. Summus ille eruditissimorum hominum consensus (quorum ego testimonio cum admiratione semper suspicio, atque veneror, quando per infantulam meam ætatem nunquam licuit tantum Virum, nisi de facie tantum nosse) rem, extra omnem, quod dicunt, aleam, apud æquos rerum æstimatores, ponere deberet. Miserrimum enim illum dixerim, fortunatissimum alioqui Senem, si ex tantillo momento, funepri dico hac mea laudatione, doctrinæ tam immensæ, tot erga *Rempub.* Literariam meritorum commemoratio

(4)

ratio expectaretur. Intelligo enim, Auditores, quàm impares ad hoc onus sint humeri mei, quàm ferre recusent. Noluitamen impositum mihi semel aliqua cum fide, propter animi infirmitatem, deponere. Cum autem ad ipsum opus me accingo, statim occurrit, primo rei tam arduæ intuitu, *Homericum* illud,

Τί πρῶτον, τίς ἐπειρά, τίς ὕψατι;

Quod si quis pro dignitate illum laudare veller, ingrediendum ei sanè esset Ἰσθμὸς ἐῖς πολὺν ἄλυσον, in immensam scilicet rerum variarum sylvam, obstructamque, & penitus inextricabilem, adeo ut ævi unius, aut sæculi narrationem, non hominis pertexurus videretur. De cuius quidem incunabulis nihil est quod ego dicam, de quibus fortasse vel avorum nostrorum memoria nihil cognitū sit; ita sumus nos omnes ἐσθραπέροι, si tam ad remotam antiquitatem comparemur. Procerum, regumque pueros libentius in fascijs, atque cunis demiramur. Sed ALLENI verò, cui nostrum, non dicam, infantia, aut pueritia, sed virilis illa *ἀρετή*, atque in senilem prope ætatem vergentes anni noti sunt? Nihil dicam de primis ipsius stipendijs, sub triviali fortassis aliquo ludimagistro: nihil de primis studiorum rudimentis, quæ in celeberrima hac posuit Academia. Illud tamen observabis, Academici, quod

quod vestris plerisque magistrellis vel ruborem
 suffundat, cum fuisse studiosorum concursum,
 quasi ad commune aliquod incendium extin-
 guendum convenissent, cum hic noster ^{o Davu-}
^{oios} lectiones illas haberet solennes, Magiste-
 rij gradum suscepturus; in tantum, ut timere-
 tur, ne doctorum hominum multitudine at-
 que concursu, ipsi parietes disrumperentur.
 Cum hodie in scholis, propter insignem aliquā
 negligentiam, nec Auditores habeamus aut
 doctos, aut candidos, præter parietes, Magiste-
 rij gradu tandem insignitus è *S. S. Trinitatis*
Collegio ad Aulam hanc nostram Gloucestrien-
sem, Antiquissimum quondam Coenobium
Benedictinum, advolavit: Fortassis vel quod
 studijs Societatis suæ minus caperetur, Mathe-
 maticis autem quàm intentissimè addictus ef-
 fet; ideoque Aulam hanc nostram propter in-
 signiores aliquot Mathematicos quondam ibi-
 dem commorantes, locum vel maxime ido-
 neum arbitraretur his disciplinis adipiscendis.
 Solemus enim, Auditores, ea loca frequenta-
 re, in quibus præstantissimos atque doctissi-
 mos Viros vel studuisse, vel docuisse, vel etiam
 vixisse audivimus. Aulam autem hanc *Glon-*
cestriensem, plurimos quidem egregios emis-
 se Mathematicos, nemini dubium videri de-
 bet, cui vel levissima rei antiquariæ cognitio.
 His autem studijs, semper fere inclavisse Be-
 nedictinos,

Clem. Reine-
 rius hist. Bene-
 dictinorum
 Angliæ ex
 Biblioth. B. P.
 Rob. Cottoni.

nedictinos, non apud nos solùm, sed etiam *Italos, Gallos*, indicant *Benedictinorum* Bibliothecæ Libris Mathematicis plerumque refertæ, è quibus nemo unquam Clarus extitit nisi prius opere aliquo Mathematico eruditionem suam egregiè testatus esset. Atque iam tandem hic noster, non vulgare tantæ futuræ eruditionis specimen ediderat. Omnium jam protinus in eum conuersi oculi. Hunc fere unum suspicere Academici omnes. Quod si quid esset in me ingenij, Auditores (quod quàm sit exiguum novi) Dicerem de insigni fortunæ contemptu; de spretis atque conculcatis honoribus, diuitijs, & quicquid demum est illud, quod vulgus hominum infectum in bonis esse opinatur; Dicerem de homine in tantum docto, in quantum vel ipsa doctrina possit intelligi; Dicerem de rei omnis antiquariæ scientiæ; Dicerem in uniuersa Medicina de non vulgari doctrina; Dicerem, denique, de uniuersæ Philosophiæ, Mathematicum, variarum linguarum prope stupenda cognitione. Ipsum autem omnium suorum Mathematicorum, non dicam Principem, aut Coryphæum, sed ipsam Animam, atque Solem merito appellaverim. Varia hac tandem rerum cognitione ornatus, in Principum atque magnatum familias acciri coepit, non nostratum tantum, sed & extraneorum. Quàm enim comiter ad discessum à patria

patria sua sollicitatus fuerit ab Illustriss. Comite *Saraviense* in *Anglicana* sua ἀποδυσία, inter vos fortassis aliqui non ignoratis. Ille tamen umbris, atque spatijs assuetus Academicis, præ *Literarum* dulcedine, atque tranquillitatis huius otio, omnes honores, omnes dignitates contempsit. Sæpius autem vocatus, in Nobiliss. Herois, Comitis *Northumbriae*, familiam, tandem accessit, ubi quanto cum honore prosequuti sunt ingentes illi orbis Mathematici *Atlantes*, *Heriotus*, *Dæus*, *Warnerus*, alijque, vobis, *Auditores*, vix credibile videri possit. Hinc cum rapere Illustriss. Comes *Lecestrensis*, Honoratissimus quondam huius Academiae Cancellarius, Episcopatum etiam ei deferre, quam quidem dignitatem, pro ingenti illa, qua capiebatur vitæ privatæ dulcedine, non dicam contempsit, sed prorsus abnegavit; utpote qui sua semper satur esset virtute; alieni nihil aut externi indigus. Considerate autem, *Auditores*, animum verè regium, maximas fortunas, non inquam cum quis non habeat contemnere, sed oblatas ultrò non admittere. Ita tamen hic semper latitavit, ut optimo merito Taciti illud de *Cassij Brutique* statuis, de ipso usurpare possim; *Eo ipso præfulgebat, quod non viscebatur*. At nec semper latere potuit tanta virtus, quin aliquando præstantiss. Virorum intima familiaritate, quasi è latebris suis excitata,

tata, in publicum prorueret. Inter eos singulari ei amicitia, atque studijs iunctissimi, Viri quidem omni laude aut invidia maiores, Nobilissimus *Savilius*, & præstantissimus ille *Th. Bodleius*, quos vel maximi honoris causa nomino. Talibus quidem semper, tantisque viris suffultus atque honestatus, ad declivem illam ætatem, atque extremam, qua vos ipsum nosti, senectutem tandem pervenit; cum *Solone* tamen illo *Atheniensi*, αἰ πολλὰ διδάξατο νέος, aut discens aliquid semper ipse aut alios docens; Cuius rei extant luculenta testimonia. Quales autem Viri! Nobilissimus *Essexius*, *Cottonus*, *Camdenus*, *Seldenus*, alijque quos omnes vel nominare mihi & vobis maximo futurum esset tædio. Atque iam, Auditores, post extrema senectutis exhaustum corpus, post abreptos sibi tot præstantissimos atque doctissimos amicos, post ingentem, in universa re literaria, famam atque nomen adeptum; quod residuum est *ALLEN*i nostri, videtis. Anima illa purior, atque diuiniore, extrema coeli ambit spatia, humanaque omnia & terrena, quibus nos miseri tam avidè inhiamus, ab excelsis despicit, è vinculis tandem atque custodijs huius corporis, in ipsam æternitatis atque veritatis arcem recepta. Atque iam, post annum *XC* atque *II* plus minus exactum ex angusto domicilio ad superna

perna evasit **ALLENY'S**, celitum futurus
 semper hospes augustissim^{us}; non quidem ille,
 qui viuis amplius pati cōtumeliam publicam,
 aut male ferienturum hominum probra dig-
 nus esset; sed in bonorum omnium memoria
 perpetuò vivere, tum ad egregium omnis e-
 ruditionis exemplum, tum integritatis. Quid
 autem est, Auditores, (hoc enim unum à vo-
 bis postulabo) tam sanctum, tam religiosum,
 quod impij, atque nefarij homines contami-
 nare non audeant; cum & Servatorem no-
 strum, omnis vitæ, atque salutis auctorem
 ὁ δὲ παμμάχῃος ἱεροῦ καὶ ἀνθρώπων φερόν **improbi Iudæi**
 dicere non horrent. Lætare verò **ALLE-**
NE, lætare divina anima; neque enim alia
 tibi intenterunt crimina, quàm quæ prius
 Servatori tuo impij atque execrandi homines
 intenterant. Hic autem noster ὁ παμμάχῃος,
 post devictam hominum invidiam, post de-
 victam maledicentiam, immanissima monstra;
 ab ipsa immortalitatis sede, (siquis ad huc
 reliquusest rerum humanarum sensus,) mi-
 seros hosce ridet vitiligatores. De quo ego
Ennianum illud tantum, verbis paulum mu-
 tatis, usurpabo;

Hunc nemo lachrymis decoret, nec funera fletu

Faxis: Cur? volitat vivū per ora virū.

Atque ita, valete nobis viri præcellentissimi

Reliquiæ; Vale tam singularis atque inusitatæ
 eruditionis præclarissimum monumentum;
 post exactos apud nos LX annos, antiquum
 domicilium, & veteres Lares repetiturum.

Oratio

Ad quædam, valete nobis vii prædictæ
 Tæxi: Cum solitis vobis per ora prædictæ
 Idem nunc laqueis decet, in prædictæ

Oratio funebris in obitum desideratissimi
Viri, THOMÆ ALLENI Coll.
Sanctæ & Individuæ Trinitatis o-
lim Socij, & Aulæ Glocestrensis
62 annos Commenſalis.

In tanta pavidi formidine motus!

Lucan. lib. 2.

Pars populi lugentis era. Quis vero lachryma-
 rum invidet solatia, ubi tam grande dederit
 experimentum laceſſens fatum? hoc uno fu-
 nere faciens periculum, quam graue doloris
 pondus vel parare potuit ipsum, vel nos fer-
 re? At huic saltē gratulemur infortunij bo-
 no, quod inter gemitus & singultus (quos
 & sepultos taciti suspiramus) dolorem no-
 ſtrum vocalem eſſe patiatur: & communi,
 ſed moeſto ore excipere ALLENVM, tantū
 non in morte, ſed & in morte, gratum. Piē
 redijſti (vir verō antiquæ pietatis) in matris iam
 plangentis gremium, quæ olim Te ſuperba,
 meritōque gloriabuēda intumuerat. Verus a-
 mor inſtar fluminis eſt inquieto crepitantis
 murmure, donec in ortus redeat ſuos, ut illic
 ſe deponat, ubi primitus ſe receperat. Verum
 Tua pietas devinxit adeo matrem, ut meritō
 poterit (niſi quod ſit pietas) ut nimiam expro-
 brare. Dederat fateor illa Tibi parvulum ter-
 rarum,

rarum, quas possederat, dimensum: Tu huc Te contulisti, ut dissolutis cineribus fias eius terra. t ubi olim fueris vivens membrum, nunc Te optasti mortuum. Contulit illa infantis literaturæ rudimenta. Tu postemeritam vitam literatissimum illi dedisti Te. Atque adeo effecisti, ut invita licet videretur beneficia in Te collata scenerari. Liceat prima novissimis componere. In orientis famæ crepusculo, in quam modestus semper egit, quam parvus sui æstimator, alijs magis notus, quam sibi, & merita eius ebullientante fama publica,

Frons privata manet, nec se meruisse fatetur.

In artium studijs gliscentibus, quam æquus incessit! Cum nocuus undique rumor ingemuit, in quâ se libravit sapientia: & inter turbidos Ecclesiæ Reipublicæque motus, emiuit veluti factionibus, & de altiori Scena impetus despexit malos, satis compositus. Inter honorum blandimenta, quos & propria virtus & magnatum fauor illi aptarent, inconvulsus stetit, nec magnis se inseruit nominibus, gloriæ nequaquam anxius. Ita egregius ille, maximeque idoneus (quæ olim *Tiberij Neronis* querela) abnucebat oblata ei munera, quasi cupiens vita concedere, non alia quam virtutum magnitudine insignis. *Quarum gloriam (tantum*

*Claud. de
Conf. Mall.
Theod.*

*Tacit. l. 6.
Annal.*

tum abest ut penitus offuscaretur) magnus ille *Camdenus*, super privaram necessitudinem, publico dignatus est Elogio. Ita gloriæ suæ (quod de *Ruso Plinius*) diu supervixit. *Plin. l. 2. Ep. 2.* Clauit in ore melioris populi, donec in suam quisque literarum Antistes (quorum, comitate demerebatur, & mulcebat animos) familiam adoptaret frequenterque adeo convictibus adhiberet (ita irrepsit optimorum animos, ut hospitem cum domi fecerat externus amor) quasi fracta esset societas, cui *ALLENVS* defuisset, dapesque insulsæ, quas illius sales non condirent. Sicillius amicitia dictamine optimorum ordo innotuit. Ecce vobis adeo refertum Philosophiæ thesaurum, virum adeo citra controversiam eruditissimum, ut quem homines non potuerunt capere, suspexerint: & qui magnitudinem ingenij cum annis contulerunt, ætatem ultra putarint. Adeo singuli (fides numinum!) supra humanum crediderunt sapuisse. Adeo ipsas virtutes non impune coluit. Fictis nimirum ad odium rumoribus adstrepebat inconsultum vulgus. Sed ille catenatis Musarum manibus, velut vehiculo, euectus, hisce humi-repentibus nugis non advertit,

— *Examine improbum in illa*

Pers. Sat. 1.

Castigat trutina.

C

Hæc

Hæc ut transeam, & virtutes illibatas libarem
tantum, Longiori me ambage moratur

Sen. Treade

Mortalis ævi cardinem extremum premens.

Vbi provec̃ta ætas laſis viribus indies morie-
batur, Ævo laxata cutis primo impetu mem-
bra viduavit corpore, ut hæſitantem ſpiritum
liber dein exitus evocaret. Ægrè à pertinaci
valetudine impetrarunt animam Parcæ. Hinc
fuit quod ſenſim inundantes ingenio ſuum fri-
gus primo inſinuauerant, quaſi illo integro
congreſſum formidarent. Hinc quod ultro
morientes annos, & conſilium moriendi ca-
pientes, timidè inuaſerant, ſuccumbere no-
lenti fortasſe impares. Iamque vos moneo,
humani ſtaminis ductrices, Beneficium ag-
noſcatis, non Victoriã. Credite illum, cuius
temperantia inhiantes vos toties eluſit, qui ad
bina ſæcula produxit vitam, potuiſſe non mo-
ri. Tibi gratias vovemus (A L L E N E) quod
Deos abſolvens, vergentem naturam, & nu-
tantia in ruinã ſæcula redemiſti. Gratiã tibi
agimus, quod non ad cò ſterile virtutum ſæ-
culum comprobãſti, quin ut bonum exem-
plum prodiderit: quod noſtra ætas aliquid
imitandum poſteris tulit, nec omnia apud an-
tiquos meliora. Habeat ex te literatiſſimus
Hakewilluſ non calculum modò, ſed & exem-
plare argumentum. Audite vos mortales!
Hu-

Humanæ fragilitatis propugnaculum A L-
LE NVS moritur,

Ut vigil insumpta Pallade flamma solet : Ovid.

ficille perditō vitæ oleo expirat, sed dulcis o-
dor perpetuat lucem. In hoc sacro Musarum
domicilio radices egit, exindè in Reipublicæ
conspectum, velut in altiores ramos, excrevit;
iamque tabescentes ipsa maturitate fructus, ad
illam, cui acceptos refert, terram demittit.
Voluit in Novercæ sinu expirare, ne coram
occumbendo, nimium cruciaret Matrem.
Quicquid ætatis retro est, non mors tenebit,
sed vita.

Vt esse Phœbi dulcius lumen solet Sen. Troade
Iam iam cadentis.——

Instar maturi Ciceronis Pomi, decidit, ipso oc- Cic. de Sen.
casu coelo vicinior senectus, in Autumno, an-
ni perindè ac ætatis. Mortis genus (si Fabio Quint. decl. 17.
credatur) commendat infirmitas. Tam placi-
dè ebullit hoc funus, tam somno similis mors
obrepfit, (cui languor & infidelia membra a-
deo iam diu quasi præluserant) ut vix fidem
nunc habeamus vel morti. At quid exequias
istas Demostheni alicui, aut Ciceroni par futu-
ras argumentum, ipse sollicito tantum non ex-
temporaneus orator? Liceat hanc mihi curam
remittere, liceat huic supersedere tædio, & illi-

bas relinquere virtutes, potius quam verborum penuria carptim perstringere: quodque superest, ultimum ALLENO nostro dicamus Vale. Vale pie Senex, Vale gratæ posteritati æternum memorande. Abi foelix umbra, adeasque læta beatorum spatia. Petc iam Tibi bene nota Sydera; ubi vulgaris animæ felicitati satis erit scire tuum Platonicum, id est, Reminisci. Nos verò tam chari capitis desiderium hoc solatio levabimus, quod saltem sepulchri Tui gloriam satis eripuimus: quod cum Coelo divisum ALLENVM habeamus: quodque

Ovid. Metam.
lib. 4.

— Qui morte revelli

Hen sola poterat, poterit nec morte revelli.

George Bathurst Magister Artium,
& Collegij Sanctæ & Individuæ
Trinitatis Socius.

